

ÎNCHEIERE

09 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Nicolae Craiu, Ion Druță

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Barbăscumpă Nicolae împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2017,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Barbăscumpă Nicolae împotriva Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr.23 cu privire la încasarea prejudiciului material,

c o n s t a t ă:

La 22 ianuarie 2015 Barbăscumpă Nicolae a depus cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr.23 (în continuare – ÎMGFL nr.23) cu privire la încasarea prejudiciului material.

În motivarea acțiunii a invocat că, este proprietarul apartamentului XXXXXX, iar din 2006 apartamentul respectiv este inundat din cauza precipitațiilor abundente, deoarece este amplasat la ultimul etaj.

Susține că în anul 2014 apartamentul a fost inundat din nou, fiind întocmit un procesul-verbal, prin care s-a constatat că tavanul și pereții au fost deteriorați în proporții de 90%, a căzut tencuiala, parchetul necesită reînnoit, iar mobila a fost deteriorată în proporție de 60%.

Urmare a adresării la centrul de expertize, s-a constatat că apartamentul XXXXX a suportat inundații în urma scurgerii de apă de pe acoperiș, fiindu-i cauzat prejudiciu material considerabil.

Consideră că pentru exploatarea încăperilor inundate este necesară efectuarea lucrărilor de reparație capitală, iar costul acestora în urma inundației constituie 82271,06 lei.

Menționează că s-a adresat pîrîtului pentru a repara benevol paguba adusă, însă solicitarea a fost respinsă.

Solicită încasarea de la ÎMGFL nr. 23 despăgubirea în sumă de 82271,06 lei, pentru inundarea apartamentului XXXXX și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărîrea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 14 decembrie 2016 s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Barbăscumpă Nicolae împotriva ÎMGFL nr. 23 cu privire la încasarea despăgubirii în sumă de 82271,06 lei, ca

neîntemeiată.

Prima instanță a constatat că, reclamantul Barbăscumpă Nicolae nu a prezentat probe incontestabile, pertinente și admisibile în sensul art. 121 și art. 122 din Codul de procedură civilă, care ar confirma legătura cauzală între acțiunile pârîului și consecințele survenite în urma inundației apartamentului. Nu s-a dovedit că ÎMGFL nr. 23 a comis fapta ilicită, vinovăția sa și legătura dintre fapta ilicită de cauzare a prejudiciului suportat.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2017 s-a respins apelul declarat de Barbăscumpă Nicolae și s-a menținut hotărîrea Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 14 decembrie 2016.

La 19 iulie 2017 Barbăscumpă Nicolae a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2017, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe cu emiterea unei hotărîri de admitere a acțiunii în sensul formulat.

În motivarea recursului a invocat motivele de fapt ale cauzei, menționînd că instanțele inferioare au interpretat eronat normele de drept material și eronat au apreciat probele prezentate.

Afirmă că instanțele inferioare nu au aplicat dispozițiile art. 1413 din Codul civil, potrivit cărora, dacă prejudiciul s-a produs prin faptul că din construcție a căzut ori a curs ceva, răspunde persoana care are construcția în posesiune.

Potrivit art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că

aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este declarat prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul de admisibilitate reține că din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2017, însă de conținutul acesteia recurentul a aflat la 16 iunie 2017, fapt recunoscut de ultimul în cererea de recurs, la care instanța îi va acorda credibilitate, întrucât nu există alte probe ce ar atesta contrariul, iar recursul a fost predat oficiului poștal la 19 iulie 2017, ce reiese din amprenta sigiliului aplicată pe plic (vol.2, f.d.12). Din aceste circumstanțe, calea de atac se consideră exercitată în termen.

Alegațiile din recurs precum că instanțele inferioare nu au aplicat dispozițiile art. 1413 din Codul civil, întrucât prejudiciul cauzat prin căderea sau scurgerea din construcție este o răspundere obiectivă, angajându-se indiferent de vinovăția posesorului, nu pot fi reținute, deoarece posesorul construcției este recurentul și nu gestionarul fondului locativ.

Mai mult, în conformitate cu art. 20 și art. 21 din Legea privatizării fondului de locuințe nr. 1324 din 10 martie 1993, întreținerea și reparația locuințelor privatizate din imobilele privatizate parțial se efectuează din mijloacele proprietarilor acestora, respectându-se cu strictețe regulile de exploatare a locuințelor, de întreținere a imobilelor și a terenurilor de pe lângă ele, regulile și normele de exploatare a sistemelor ingineresti interioare. Proprietarii de locuințe privatizate participă la cheltuielile comune de întreținere a locurilor de uz comun, a terenurilor de pe lângă imobil, de reparație curentă și capitală a imobilului, a sistemelor ingineresti interioare. Cota de cheltuieli se stabilește în funcție de suprafața locativă ocupată și de numărul de persoane care locuiesc pe ea, fapt ce se consemnează în clauzele contractelor de întreținere și deservire a locuințelor și a terenurilor aferente blocurilor de locuințe.

Respectiv, argumentele invocate în recurs poartă un caracter declarativ fără suport probator, or instanțele inferioare au examinat multiaspectual circumstanțele cauzei prin prisma argumentelor invocate de recurent și probelor anexate la materialele cauzei cu aplicarea corectă a normelor de drept pertinente.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează că în cererea de recurs formulată, recurentul nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, circumstanță care în esență face imposibilă exercitarea de către instanța investită cu realizarea căii de atac, prin controlul legalității deciziei recurate. Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

În acest sens, completul de admisibilitate reamintește că în jurisprudența sa, Curtea

Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul al un recurs efectiv sunt în primul rînd chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Barbăscumpă Nicolae nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că Barbăscumpă Nicolae a depus cererea de recurs, după ce a avut posibilitate de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr. 21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul cînd nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, se prezumă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67).

Din considerentele menționate și avînd în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat cauza sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate și au aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție în mod unanim ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Barbăscumpă Nicolae, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Barbăscumpă Nicolae se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Nicolae Craiu

Ion Druță